

A megzavarodott hit

Időpont: 1957. február 24. Hatvanad vasárnap

Helyszín: Győr – Öregtemplom

Alapige: Jn 11,20–27

Mártha azért, amint hallja vala, hogy Jézus jó, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala. Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten. Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred. Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt? Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, aki e világra jövendő vala.

Ima: Urunk, Istenünk! Hisszük, hogy te mindeneket bölcsen cselekszel, ha mi nem is látjuk meg azt. És tudjuk, hogy azoknak, akik téged szeretnek, minden javukra szolgál. Könyörgünk neked, Urunk, hogy amíg hitben járunk, és nem látásban, amíg előre nézzük az eseményeket, és nem visszafelől látjuk azt, hogy mindent jól cselekszel, addig is tudjuk hinni azt, hogy akik téged szeretnek, azoknak minden javukra szolgál, s engedd meg, hogy a te szent apostoloddal együtt hadd tudjuk mi börtön mélyén is vallani boldogan, örömmel és békességgel: Nekem az élet Krisztus, a meghalás nyereség, ama Szent Fiad, a Jézus Krisztus által, ki veled és a Szentlélekkel egyetemben mint Isten él és uralkodik mindöröktől fogva mindörökké.

Ámen.

A mai napra kirendelt, az igehirdetés alapjául szolgáló szentlecke egy hosszabb történetből, Lázár feltámasztásának történetéből való, és ennek egy részletét tartalmazza. Ebből az egész szakaszból tulajdonképpen csak egyetlen versre szeretném különösképpen ráirányítani figyelmeteket, s belőle vetíteni csupán pár fénysugarat magára az egész igére. Ez az egyetlen vers a 21., amelyben azt olvassuk: „*Monda azért Márta Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.*”

Ebben a mondatban benne van ennek a családnak egész tragédiája. Benne van vallástétele arról, hogy Lázár halála a család számára micsoda rettentő egzisztenciális csapás is volt. Hiszen ez a három árva testvér – apátlanok, anyátlanok – úgy éltek együtt, mint egy kis család. Máriának, Mártának sem volt – az írás tanúsága szerint – férje és gyermeke, a három testvér együtt élt szent harmóniában. A családban Márta képviselte a háziasszonyt, Mária – talán így lehetne mondani – a család lelkét, a kenyérkereső pedig Lázár volt. Mikor az egyetlen férfi most kidőlt a családból, vele együtt kidől nemcsak a támasz, hanem a kenyérnek botja is. Nincs többé kenyérkeresőjük, a két magára maradt nő önmaga kénytelen majd megküzdeni az élet minden nehézségével, és előteremtteni a mindennapi kenyeret. Ha valaha, valamikor egy családfő kidőlése egzisztenciális válságba sodorhatott egy családot, akkor különösképpen ezt így kell látnunk abban a korban, melyben a nő számára a kenyérkeresetnek, az elhelyezkedésnek sokkal kevesebb lehetősége volt, mint ma.

Ebben a mondatban azután benne van nemcsak az, hogy a család számára milyen súlyos kenyérkérdés Lázár halála, benne van, milyen súlyos szívbeli csapás volt az a bethániai

hajlékban, ahol az élők most már igazán árvák maradtak. Egész egyedül maradt a két nő. Ők nem úgy éltek együtt egy fedél alatt, hogy semmi más nem kötötte őket össze, mint a közös lakás, nem úgy éltek együtt, hogy minden apró-cseprő kis dolgon azonnal összekaptak, minden kis dologban sérelmet látnak és összevesznek, s vele pokollá teszik egymás életét, hanem úgy éltek együtt, mint akik igazán egy fészekbe valók, s élnek békeességben, szeretetben, egymás támogatására. Számukra tehát nem csupán az a kérdés, hogy Lázárban elvesztik azt, aki számukra az élet biztonságát, a kenyeret jelentette, de azt, hogy elvesztettek valakit, akit nagyon szerettek. Szívük egy darabját temetik el a bethániai temető sziklasírjában akkor, mikor Lázárt a kősziklába helyezik.

Azonban az egész szakasz, amelyik előttünk áll, világosan mutatja azt, hogy a kenyérkeresőnek, a szívbeli csapásnak nagy gyászánál és szomorúságánál, amely felettük úrrá lett, sokkal nagyobb csapás az, amit Lázár halála jelent, mikor arra még úgy is néznek, mint hitbeli csapásra. Mert Lázár halála hitbeli csapás a bethániai hajlék számára.

Ebben a felolvasott versben, melyben azt mondja Márta: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem” – világosan áll előttünk:

Megzavarodott a bethániai hajlék hite. Legalábbis megzavarodott Márta hite e szerint a szakasz szerint.

Egy képpel szeretném érzékeltetni azt, hogy mit értek ez alatt: megzavarodott Márta hite. Gondoljunk egy forrásra, mely valahol az erdő mélyén fakad, olyan csodálatosan tisztán bugyog a föld mélyéből a víz; ha az ember föléje hajol, meglátja benne arcát, lelát egészen a fenekéig, látja benne a kőszikladarabokat, kavicsokat – ha kedve lenne hozzá – meg tudná számolni is őket. Mikor belemeríti az ember poharát, üdítő, tiszta, friss vizet kap, olyat, melyet semmiféle vízvezeték nem tud pótolni. De ha valaki gonosz lélekkel felkap egy szikladarabot, s beledobja a vízbe, egyszerre összekavarodik a forrás vize. A kő, annak zuhanása, felzavarja a fenékről az iszapot, a moszatokat, a vízben leülepedett mohát és az egészet zűrzavaros kotyvalékká keveri. A megzavarodott forrás most is forrás, van benne víz, de nem tiszta, hanem össze van keverve azzal, ami sár, ami nem tiszta, nem fogyasztásra, üdítésre való.

Ez történik Márta szívében is, és mindazok szívében, akiknek életében bekövetkezik a hitnek e zavarodása. Ilyenkor egyszerre benne van a szívében a hit és hitetlenség. A hit kristálytisztasága keveredik a hitetlenség iszapjával, és lesz belőle megzavarodott forrás.

Hogy mennyire ez a helyzet Márta hitéletében, azt szeretném egy pár vonással megrajzolni, hogy mikor megzavarodik a hit, összekeveredik a hit a hitetlenséggel. Az a mondat, amit Márta mond: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem – ez a hitetlenség mondatának látszik. A hitetlenség mondata azért, mert ez a szemrehányás mondata. Az az ember pedig, aki hisz, az nem tesz szemrehányást Istennek, mert tudja, mikor szemrehányást akar tenni, akkor fölfuvalkodva önmagát föléje helyezi Istennek, bírálatot gyakorol Isten ténykedése, világkormányzása, vele való bánásmódja felett. Ez a hitetlenség bánásmódja. Hívó embernek nincs bátorsága még ahhoz sem, hogy számonkérje Istent, hát még szemrehányással illetni őt. Márpedig Márta ezt cselekszi, mikor azt mondja Jézusnak, ... ha itt lettél volna...! Mindennek te vagy az oka! Te vagy az oka annak, hogy most itt vagyunk a temetőben, te vagy az oka, hogy megszűkült a kenyér nálunk; te vagy az oka, hogy kisírt a szemünk, sápadt az orcánk, sajog a szívünk. Te vagy az oka annak is, hogy a gyásznak szomorúsága borult reánk. Miért csináltad ezt, Jézus? ...Ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem!

Igen, ez a hitetlenség szava. Ha pedig még ilyen udvariasan sem fejezi ki magát Márta, akkor meg úgy mondta volna Jézusnak: Uram, én csalódtam benned! A hitetlenség szava ez nemcsak azért, mert perbeszállás, a számonkérés mondata, hanem ez a mondat nem is igaz. Márpedig a hitnek mindig igaza van, mert ragaszkodik az igazsághoz, a hitetlenség pedig mindig legfeljebb féligazságban van. Az, amit Márta mond – ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem – ez a hitetlenségnek tipikus féligazsága. Van benne igaz, hogy Jézus Krisztus nem volt ott, mikor Lázár kínlódott betegágyán a halállal. Szemük sem láthatta őt, fülük hangját nem hallhatta, kezeinek csodatevő simogatását nem érezhette verítékező homlokán a beteg, ez igaz, – és mégsem igaz. Nem igaz, mert Jézus nemcsak szemmel látható módon tud jelen lenni valahol, vagy gondolatban, hanem a léleknek abban a valóságában is, amely a hívő ember számára sokkal reálisabb valóság, mint amit a szeme lát, füle hall, keze tapint és érezhet. Nekik lett volna, lehetett volna ezer meg ezer alkalmuk arra, hogy határozottan tudják, Jézus a távolból is jelen tud lenni. Gondoljunk csak a pogány százados hitére. Mikor Jézus beteg szolgájához hajlandó volna elmenni, egyenesen tiltakozik ellene, azt mondván: Uram, nincs szükség arra, hogy te eljőjj, nincs szükség arra, hogy megnézd a beteget, és hallja a beteg szavadat, kezéd megérintse őt, eszed gyógyszert írjon fel, csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám. Jézus Krisztus a kapernaumi százados hite szerint a távolból is jelen tud lenni. Az a hit, amit Márta képvisel, a hitetlenség szava: Nem hiszek másnak, csak amit fülem hall, kezem meg tud fogni. Jézus Krisztus jelenléte csak akkor reális valóság, ha földi érzékszerveimmel meg tudom fogni, ha le tudom fényképezni. Ha mindez nincsen, számomra nincs jelen Jézus.

Pedig maga a történet, a 11. fejezet eléggé világosan mutatja, hogy Jézus Krisztus igenis ott volt Lázár betegágya mellett. Csak gondoljunk arra, mikor hírül viszik Jézusnak: „Uram, akit szeretsz beteg” – a 4. vers tanúsága szerint Jézus azt feleli: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.” És ezt valami csodálatos melegséggel mondta hangjában, hogy Jézus szükségesnek tartja utána hozzátenni: Szereti vala pedig Jézus Mártát és annak nőtestvérét és Lázárt. És mikor elérkezik a halál órája, azt mondja nekik: „Lázár, a mi barátunk, elaludt.” Nem tudjuk mi volt az az elfoglaltság, ami akkor Jézust lekötötte, mikor a hírnök megérkezett, nem tudjuk mi volt az, amivel elfoglalta magát, de, hogy abban a két napban gondolatai ott jártak Lázárnál, hogy szíve Lázárért dobogott, hogy szerette azt a szegény gyászba borult családot, ha ők semmit nem láthattak is belőle, – az, az írás bizonyosága szerint az igazság, és amit Márta mond: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem – az csak féligazság volt.

Hitetlenség azonban ez a mondat, amit Márta mond, nemcsak azért, mert perbe szállt Jézussal, és meg nem igaz egészen az, amit állít, hanem azért is, mert vele mintha azt is mondaná: Uram, én hiszek a te hatalmadban, de nem hiszek a szeretettedben. Azt hiszem, hogy van hatalmad arra, hogy ha itt lettél volna, nem hal meg testvérem, de nem hiszek szeretettedben. Mert ha a te szívedben szeretet dobogna, akkor ezt a hatalmadat felhasználtad volna arra, hogy a mi nagy problémánkat megoldjad. De te hatalmadnak birtokában megkeményítetted szívedet, nem jöttél el, csak elkésve, most már minek jössz, nem segíthetsz már semmit!

A hitetlenség szava ez. Milyen szomorú, hogy ugyanaz a Márta, akinek életében, szívében Jézus Krisztus olyan nagy jelentőségű szerepet játszott, ugyanaz került bele ebbe a megzavarodott hitbe: a szíve tele lesz hitetlenséggel.

De ahogy mindezt elmondtam, most el kell mondanom, ki kell bogoznom azt is, hogy ebben a mondatban mennyi hit van. Hogy nemcsak hitetlenség van ebben a zavaros forrásban, hanem egy csomó hit is. Ott kell kezdenem, mikor megérkezik Bethánia faluba a hír, hogy jön Jézus és tanítványai, Márta elibe megy, Mária otthon marad. Nem tudjuk, mi a magyarázata ennek a két magatartásnak. Lehet, hogy nincsen semmi más mögötte, csak egyszerűen a temperamentum kérdése ez. Hogy egészen más a csendes, magába vonuló Mária, és egészen más a dinamikus egyéniségű Márta, aki nem tud egy helyben maradni. Nem tud otthon maradni akkor sem, mikor hallja a hírt: jön Jézus. Lehet, Mária még mélyebben érzi szívének ezt a sebet: „...ha itt lettél volna...” és Márta nem érzi annyira mélyen ennek nagy fájdalmát, tény az, hogy Márta mégis elébe megy Jézusnak. Nem helyezkedik mégsem arra az álláspontra – pedig ez lett volna a logikus álláspont – a hitetlenség és csalódottság logikussága, hogy: Te nem jöttél, mikor kellett a jelenléted, én meg már nem megyek hozzád, mert nincs már szükségünk rád. Ez lett volna a logikus. Márta nem tud logikus maradni. Ugyanakkor mikor egyik mondatában azt mondja – csalódtam benned, Jézus, másik tényével, a tény pedig több, mint a szó, – elindul Jézus felé. Látod, ennek a mondatnak körülményeiből hogyan bontakozik ki valami abból a hitből, ami itt van Márta szívében?

Márta azután nemcsak elindul Jézus elé, hanem meg is szólítja őt. Nem áll elébe, mint megtestesült szemrehányás, nem várja, hogy előbb Jézus próbálja magát valamiképpen mentetegetni, hogy ezért vagy amazért nem tudott eljönni, ilyen vagy olyan sürgős elodázhatatlan feladat miatt maradt távol, nagyon sajnálja, hogy nem volt időben itt. Nem várja, ha Jézus nem is mentegeti magát, legalább pár meleg szót mondjon, fejezze ki részvétét ott a bethániai temető kapujában, legalábbis annyit mondjon: Sajnálak titeket, szegény Mária és Márta. Nem, ő szólítja meg, s kezdi vele a beszélgetést, s itt sem helyezkedik arra az egyedül logikus álláspontra: nem szólok többet hozzád, nekünk nincs egymással megbeszélni valónk. Mert ez lenne a következetes magatartás a hitetlenség állapotában. Nem tudja ezt Márta megcsinálni. És ez mind nem más, mint az, hogy ebben a megzavarodott állapotban keveredik a hitetlenség a hittel. Ennek az összezavarodott, mégis meglevő hitnek bizonyítéka az, amikor azt mondja: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem! Ebben benne van a hitbeli meggyőződés is, ha itt lettél volna akkor tudjuk, hogy a te szereteted mégis csak megszólalt volna. Érzitek-e a keveredést? Egyik pillanatban szemrehányást tesz: hiszek a te hatalmadban most is, de nem tudok hinni a szíved szeretetében. Aztán mintha azt mondaná: Ha itt lettél volna, ha láttad volna Lázárt, lesoványodottan, csonttá váltan ott feküdni ágyán, ha láttad volna sápadt, halvány orcáján kiülni a hideg verítéket, megtört szemének tekintetét, amint téged keresett, Jézus... ha láttál volna bennünket ott állni tehetetlenül ágya mellett, ahogy tördeltük kezünket, és könnyöztünk, ahogy figyeltünk fel minden mozdulatra, minden lépésre, mely az utcáról hangzott be, mindig téged várva, Jézus, – akkor te minden biztonnal segítettél volna. Meg vagyok arról győződve, hogy te, aki annyiszor megmutattad, mennyi a szíved szeretete a nyomorultakhoz, aki le tudtál nyúlni a bélpokloshoz, az utálatos bűnösökkel egy asztalhoz tudtál ülni, könnyörültél embereken, csonkabonkákhoz lenyúltál, segítettél rajtuk, – tudom, ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem, mert szíved megsajnálta volna, és bennünket is.

Nem veszitek észre, milyen csodálatos, egyik pillanatban vádolja Jézust, hogy nem jöttél el, és ugyanabban a mondatban mentegeti Jézust, ha itt lettél volna, ha nem távolról, egy hírré támaszkodva kellett volna neked állást foglalnod ebben a kérdésben, akkor te minden biztonnal meggyógyítottad volna testvérünket. Látod, testvérem, ez a nagy hitzavar. Ezért mondtam, össze van keveredve a hit a hitetlenséggel. Nem tud hinni egészen, és nem tud hitetlenkedni egészen, mert mégis hit az, ha ez megzavarodott lélekállapot is.

Ez a megzavarodott lelkiállapot nem valami specialitása Mártának, ami mások életében elő sem fordulhat. Világossá teszi az írás, mikor a megdicsőülés hegyén való tartózkodás után lejönnek a völgybe, ott találja Jézus a szegény édesapát a tanítványok által meggyógyítani nem tudott gyermekével együtt, és megkérdezi tőle: Hiszed-e azt, hogy minden lehetséges a hívőnek? Akkor a gyermek apja – ismerjük jól a furcsa mondatot, mellyel Jézusnak felel – Én hiszek Uram, de légy segítségül az én hitelenségemben. Én hiszek Uram, hiszem azt, hogy neked van hatalmad és szíved ahhoz, hogy könyörülj azon a szegény szerencsétlen gyermekén, mégis, nem tudom mi az, ami bennem van, az egyik pillanatban úgy meginog a hitem, hiszen mindent megpróbáltunk, minden hiába. Híres orvosokra vagyonokat költöttem, és nem tudtak rajta segíteni. Nem tudok és nem merek egészen hinni, de nem merek egészen hitetlenkedni sem; hiszek is, nem is, hiszek Uram, és mégis az a könyörgésem: légy segítségül az én hitelenségemben!

Nem szorul magyarázatra az, hogy amikor előáll az ember életében a hitnek megzavarodása, micsoda gyötrelem az az ember számára. Mit okoz a hitnek ez a megzavarodása? Ugyanazt okozza, amit a forrásvízbe dobott szikladarab okoz, megzavarodik tőle a víz. Hasznavehetetlen egy időre, elveszti élvezhetőségét és használatát. Nem lehet belőle inni. Az üdítő víz utálatossá lesz, és nem jó arra, amire Isten szánta. A zavaros hitben az ember elveszti a maga energiáját. Nem tudja kifejtetni azt, ami benne mint képesség adatott Istentől. Hasznavehetetlenné válik, pedig a hitre éppen akkor lenne a legnagyobb szükségünk.

Természetes dolog, ha most elvonatkoztatunk magától ettől a történettől, s egészen magunkra vonatkoztatjuk, fel kell magunknak vetni a kérdést: Vajon mi okozta és okozza a hitnek ezt a megzavarodását az ember életében? Lázár feltámasztásának története világosan szemünk elé állítja:

A hitnek megzavarodását mindig a szenvedés okozza.

Akármennyire tudjuk is mi – akik magunkat szeretnénk nagyon alázatosan minden dicsőséget elutasítva hívőnek nevezni – hogy bűnösök vagyunk, büntetésénél egyebet Istentől nem érdeklünk, akármennyire tudjuk is, mikor az Isten bennünket büntet nem az igazságával, hanem a pedagógiájával, nem úgy büntetve, ahogyan megérdemelnénk, akármennyire tudjuk, hogy akkor nekünk be kell fogni a szánkat, szó nélkül kell elhordozni azt, amit érdeklünk Istentől, mégis csak valljuk be őszintén, mikor reánk szakad a szenvedés, akár várt, akár váratlan formában, mi azt mindig inzultusnak vesszük és érezzük. Valami olyannak, ami megzavar nemcsak földi életünkben, annak nyugalmában, de hitünkben is. Mindig újra meg újra felmerül a kérdés szenvedés idején: Ha Isten van, miért engedi ezt? Ha Isten a szeretet Istene, miért bánik velünk így? Kérdések, amelyek nem csupán a hitetlen világ kérdései nyomorúság idején, hanem a hívő ember kérdései is, mikor megzavarodik a hitünk a szenvedéstől.

De Márta története világosan állítja elénk azt is – és ezt nem szabad elhallgatnunk –, hogy nem pusztán Lázár halála okozta Márta hitének megzavarodását. Márta hite megzavarodásának fő oka volt az, hogy neki: hamis elképzelései voltak Jézus Krisztusról.

Volt neki egy elképzelése, hogy az a Jézus, aki nagyon szereti őket, aki ennek ezer meg egy jelét adta, az, ha elmegy a követ, s annyit mond: Uram, akit szeretsz, beteg! – akkor Jézus rögtön fogja tudni, hogy a bethániai Lázárról van szó, és azonnal abbahagyja a munkát, akármilyen sok ezer főre menő ember áll is előtte. Félbehagyja a prédikálást, még csak áment sem mond utána, otthagya minden szolgálatot, és hanyatt-homlok rohan Bethániába annak az ágyához, akit nagyon szeret. Az volt az elképzelése Jézusról, ha nem valami tanítás közben

találja a hír Jézust, hanem talán betegek sokasága között, akkor hiába jönnek a csonkabonkák, a sánták, a bélpoklosok, hiába az egyéb nyomorultak, azt mondja majd nekik: várjatok! most mennem kell, nekem nagyon sürgős, mindenki előtt való dolgom van, fontosabb mindennél, mint itt mindnyájan együttvéve! Márta így képzelte el Jézust, és nem azért csalódott benne, mert Jézus olyan volt, mint amilyen, hanem azért, mert ő Jézust másnak képzelte, mint amilyen.

Ó, hányszor vagyunk így mi is. Alkotunk magunknak egy elképzelést Istenről, Jézus Krisztusról, s mivel az, amit ő cselekszik, vagy ahogyan ő cselekszik, az csak azt mutatja, hogy az ő utai nem a mi utaink, az ő gondolatai nem a mi gondolataink, akkor azt mondjuk csalódtunk benne, és megzavarodik a hitünk, pedig nem Jézusban csalódtunk, csak az Istenről való elképzelésünkben csalódtunk. Nekünk nem szabad elfelejtenünk, ha nem akarunk a megzavarodott hitű emberek sorsára jutni, hogy az Úr Jézus Krisztus nem olyan, mint amilyennek elképzelem, hanem amilyennek kijelentette magát.

Még egy ok van, ami a hitbeli megzavarodás indoka lehet. Ezt a másik okot is Mária és Márta, főképpen Márta élete mutatja:

Emberközpontúságban éljük életünket.

Ők abban a meggyőződésben élték életüket, hogy én és azok, akik hozzám tartoznak, azok a világ közepe. Mindenki várhat, a többi haldokló meghalhat, csak a mi Lázárunknak nem szabad meghalni. Mindenki mást megvárakoztathat Jézus, csak engem, meg az enyéimet nem szabad megvárakoztatnia Jézusnak. Ez az emberközpontúság. Jézus pedig világosan megmondja, mindjárt az első híradás vétele után: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.” Jézus Krisztus gondolatvilága mutatja Isten-központúságát. Mivel Márta gondolatvilága emberközpontú, azért ennek a kettőnek feltétlenül össze kell ütköznie, s ebből mindig az ember hitének megzavarodása fog származni.

Nem szabad befejezni ezt az ígehirdetést anélkül, hogy meg ne mondjam azt is, hogy ez a történet beszél nekünk nemcsak a megzavarodott hitű ember keserves, felemás állapotáról, hanem arról is, hogy van a tisztulásnak is útja:

Vidd a hitedet Jézushoz.

Úgy ahogy vagy, abban a megzavarodott állapotban. Vidd oda, szólj hozzá, hallgass reá, és akkor úgy fog végződni a te megzavarodott hitű életed történetének folytatása is, ahogy Mártánál végződött, aki a szent ige utolsó mondatában azt mondja: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus az Istennek Fia...”

Megtisztult a megzavarodott forrás, kristálytiszttán bugyog már belőle az élő víznek folyama, mert Márta Krisztushoz vitte megzavarodott hitét.

Ámen.

Imádkozzunk: Ó, mi Urunk, Jézus Krisztusunk! Köszönjük neked, hogy te annyi megértéssel vagy az ember nyomorúsága iránt. Köszönjük neked, hogy te nem törsz felettünk pálcát azért, hogy hitünk olyan, mint a változó hold, és lelki életünkben a kövér évek után jönnek az ösztövérek, a nagy hangulatváltozások, bizonyágtételek után a péterek nagypénteki tagadása. Köszönjük neked, hogy szabad nekünk ezzel a sokrétű, sokszor megzavarodott hitünkkel teled menni, és te a csodálatos szeretetteddel, bölcsességeddel megtisztítod összekeveredett hitünket és szívünket. Könyörgünk néked, nézz irgalmasan azokra, akiknek számára olyan sokszor megzavarodik a hit, nem mernek nem hinni, és nem tudnak hinni.

Könyörülj rajtuk, Urunk, és légy segítségül hitetlenségükben, növeld hitüket. Könyörgünk különösen azokért, akik most a megpróbáltatások idejét élik, és abba zavarodott bele hitük. Akik járnak a halál árnyékának völgyében, koporsók mellett állnak, vagy temetők útját járják. Légy irgalmas azokhoz, akik a napokban temették el hozzátartozójukat, vagy a napokban emlékeznek visszatérő fájó emlékezettel kedvesük elhunytára. Kérünk, hajolj olyan közel hozzájuk, mint amilyen közel voltál Máriához és Mártához, és tisztítsd meg újra hitüket. Tedd előttük világossá, hogy te nem a halottaknak, hanem az élőknek Istene vagy, hogy te vagy a feltámadás és az élet, s aki hisz tebenned, ha meghal is, él.

Könyörgünk Anyaszentegyházunkért, annak minden munkájáért, hogy legyen a szívében megértés a hitben gyengék iránt, legyen mindig tiszta és zavarmentes az az evangélium, melyet hirdet. Kérünk, áldd meg gyülekezetünket, városunkat, hazánkat és ezt az egész világot a te csodálatos hatalmaddal és még csodálatosabb szíved szeretete szerint.

Ámen.